

Tittel: To ”Et Dukkehjem”

Elisabeth Leinslie

Når jeg ser teater liker jeg at forestillingen konfronterer og beveger meg på en eller annen måte. At den røsker (om bare litt) i hjerterota. At den aktiviserer følelser og tanker om livet, samfunnet, meg selv, historien eller hva det skulle være.

Nylig har jeg sett to veldig forskjellige tolkninger av Ibsens ”Et Dukkehjem”. En klassisk versjon som tar oss med tilbake til Ibsens samtid. Og en nytolkning som sprenger grenser for Ibsens drama. Forestillingene beveger seg i ytterpunktene for hvordan man vanligvis forholder seg til Ibsen i norsk teater i dag. Jeg snakker om ”Et Dukkehjem” på Folkemuseet og Grusomhetens Teater. To forestillinger som ikke er en del av den offisielle Ibsenfestivalen.

Forestillingen på Folkemuseet yter Ibsens tekst lite motstand. Tyngden i Ibsens betraktninger om egen samtid står som bærer av temaer aktuelle den dag i dag. Teksten er beskåret, men språkstilen er beholdt og tolkningen er tradisjonell. Kostymene er klassiske og rommet er innredet etter Ibsens sceneanvisninger. Forestillingen følger på mange måter opp den realistiske Ibsen-tradisjonen i norsk tekst-teater. Et nærmest musealt teateruttrykk som vi sjelden ser på scenen i dag.

Forestillingen på Grusomhetens Teater viser også hvor mye Ibsen har å tilby dagens publikum tematisk sett. Fragmenter av originalteksten brukes som manifest for konseptet ”Et Dukkehjem”. Men de fleste temaene behandles visuelt: Et obskurt og meget teatralt tegneserieunivers med marionettaktig spill, masse blod, sex, vold og sykdom. Og en haug med referanser til vår samtid. Det handler om å kommentere, metaforisere, konfrontere og parodierte både Ibsen, hans drama og teatrets realisme- og teksttradisjon.

Som tilskuer kan jeg ikke forholde meg likegyldig til disse forestillingene. Jeg blir behandlet som et vitne. Et vitne som føler tyngden og aktualiteten i det fremlagte, og nærmest tvinges til å stille spørsmål og diskutere sakens anliggende. Det røsker i systemet og samtidig får jeg meg en god latter.

Publisert i Dagsavisen